

«Το δάκρυ των χεριών»

ΣΤΟ υπέροχο «Θεατρικό μυθιστόρημα» του Μιχαήλ Μπουλγάκοφ, του συγγραφέα του «Ο Μαέστρος και η Μαργαρίτα» υπάρχει μια σκηνή γέννησης ενός θεατρικού έργου· ένα φωτεινό τετράγωνο εμφανίζεται στη λευκή κόλλα μπροστά στο συγγραφέα και μέσα σ' αυτό αρχίζουν να κινούνται, να κλαίνε, να γελάνε, να πίνουν τσάι και να παίζουν κιθάρα τα πρόσωπα του άγραφτου ακόμα και άγνωστου στον ίδιο το δημιουργό του έργου. Μου φαίνεται ότι κάπως έτσι γεννήθηκε το «Δάκρυ των χεριών» του Άκη Δήμου.

Δηλώνεται ο χώρος -το Χαρτούμ, η ελληνική παροικία- και αρχίζει να φυσάει αέρας καθαφικός, που φέρνει μυρωδιές εξωτικές και δημιουργεί μια ατμόσφαιρα που αποτελεί το πρώτο συστατικό στη στυλιστική σύνθεση της παράστασης. Τρία αδέλφια. Ο πατέρας πέθανε, αλλά δεν έπαψε να είναι αντίπαλος του καθενός σε τρεις μονομαχίες. Η κληρονομιά του πατέρα, μ' όλες της τις έννοιες. Τρεις δρόμοι, τρεις μοίρες. Μπαίνει το συστατικό του παραδοσιακού λογοτεχνικού μοτίβου (ακόμα και ο «διαμοιρασμός» της ιδιαιτερότητας είναι παραδοσιακός· η καλοσύνη του μικρού αδελφού σε αντιπαράθεση με τις ανέλπιδες ζωές των μεγαλύτερων). Το τρίτο συστατικό συνδέεται με την εμβολή της γυναικείας παρουσίας.

Η Ντομνίκ, ο καταλύτης της υπόθεσης, όχι μόνο δημιουργεί τρεις χωριστές γραμμές σχέσεων με τους τρεις άνδρες, αλλά με το ξαφνικό και σπύναμα προβλεπόμενο μοτίβο της χαμένης αδελφής, με το σασπένς της παρολίγο αιμομιξίας, με το φονικό της όπλο -χρυσή καρφή-

τσα στην καρδιά του αδελφού- προσθέτει άλλη αισθητική χροιά, αυτή του λαϊκού αναγνώσματος, ακόμα και του άσματος.

Η παράσταση της Βαρβάρας Μαυρομάτη - άξια του τόσο ενδιαφέροντος κειμένου του Άκη Δήμου, φτιαγμένη με γούστο και στυλιστική καθαρότητα. Δε φοβάται το κενό χώρου (σκηνικά Γιώργος Γαβαλάς), ούτε τους χαμηλόφωνους τόνους. Έχει εντυπωσιακή υποκριτική ευστάθεια. Και οι τέσσερεις (Βίκυ, Βολιώτη, Άρης Λεμπεσόπουλος, Βασίλης Ευταξόπουλος, Δημήτρης Αλεξαντρός), τηρώντας τη διαφορετικότητα τους δεν υπερτονίζουν, αλλά δε λένε λέξη χωρίς να γνωρίζουν τη σχέση και το βάρος της σε σχέση με το σύνολο του κειμένου. Ο Άρης Λεμπεσόπουλος με είχε εντυπωσιάσει με τη σημαντικότητα της σκηνικής του παρουσίας στον «Κλήρο του μεσημεριού» στα Ιλίσια και στις «Τρωάδες» του Απλού Θεάτρου.

Το ίδιο συνέβη και στο «Δάκρυ των χεριών».

Ήταν φανερό ότι η παραγωγή δημιουργήθηκε για ένα χώρο πολύ μικρότερο και πολύ διαφορετικό από το Δημοτικό Θέατρο.

Έτσι, η ατμόσφαιρα, ο ήχος και η γοητεία της παράστασης έφταναν σε μας μετ' εμποδίων.

Σκηνοθεσία: Βαρβάρα Μαυρομάτη

Σκηνικά: Γιώργος Γαβαλάς

Κοστούμια: Γιώργος Ελευθεριάδης

Σύνθεση ήχων: Δημήτρης Γιατρόπουλος

Φωτισμοί: Φίλιππος Κουτσάφτης

Παίζουν: Άρης Λεμπεσόπουλος, Βασίλης Ευταξόπουλος, Δημήτρης Αλεξανδρός, Βίκυ Βολιώτη. ●